

Online výuka z dukovanské elektrárny

Začalo to nevinně. I když už mám za sebou řadu let pedagogické praxe, na každou hodinu se stejně nějak připravuji. Často rozmýšlím, jak oživit dětem pro ně nudné hodiny chemie. A podobně tomu bylo i tentokrát. Avšak z počátku ve mně spíše hrklo, že jsem zase něco promeškala, protože každé dva roky v období kolem Dne Země jezdíme se školou, potažmo s deváťáky, do jaderné elektrárny Dukovany a vodní elektrárny Dalešice.

Bohužel loni jsem si vzpomněla dost pozdě (v lednu) a všechny nám vyhovující termíny (na duben) byly již obsazeny.

A tak letos s vítězným úsměvem, že jsem si vzpomněla už v listopadu, jsem začala brouzdat internetem a následně jsem

se prokousala až ke stránkám společnosti ČEZ. Tam se najednou objevila informace – elektrizující hodiny fyziky. Moc jsem tomu nevěnovala pozornosti, vždyť jsem chemikářka! To není nic pro mně.

Po nějaké době jsem našla nabídku exkurzí, což jsem vlastně hledala, a zadávala jsem požadované termíny. S železnou pravidelností mi stránky oznamovaly, že zvolený termín je již obsazen. Říkala jsem si, že opět nebudu pochválená, a tak jsem neváhala. Poslední nadějí byl přímý kontakt. A tam to všechno začalo.

Příjemný a vstřícný hlas na druhé straně mi oznámil, že bohužel v této poněkud nešťastné době jsou termíny prohlídek v informačním centru dukovan-

ské elektrárny blokováné. Ale je tu jiná možnost - spojit se v přímém přenosu prostřednictvím techniky a ukázat dětem během 45 – 60 minut provoz elektrárny a vysvětlit, jak se tvoří proud z uranové rudy.

Jelikož momentálně probíráme obsáhlejší látku Neobnovitelné a obnovitelné zdroje energie, hrálo mi to do karet. Vyhovující termín jsme našli hned v následujícím týdnu, což jsem ani nepředpokládala, že to bude takhle rychle.

Samotné spojení fungovalo na jedničku, museli jsme udělat drobné úpravy zvuku, ale přes interaktivní tabuli ve třídě žáci viděli letecký pohled na celou elektrárnu, jednotlivé úseky výroby elektrického proudu a měli možnost se podívat i dov-

nitř až k reaktoru. Pokud se jednou nestanou kmenovými zaměstnanci elektrárny Dukovany, tohle jako laici v reálných podmínkách nikdy neuvidí a nezažijí, protože pohyb po elektrárně je z bezpečnostních důvodů laikovi zakázán.

Poutavé je hlavně srovnávání velikosti reaktoru s budovami v našem okolí, s váhou aut či autobusů, to vše pro lepší představivost. Vymezený čas rychle utekl. Sama musím říci, že jsem povídání doslova hltala a jistě bych se nechala zlákat i dalšími exkurzemi např. do tepelné či vodní elektrárny.

A proto chemikáři, fyzikáři, neváhejte, je opravdu oč stát!

Eva Slámová,
učitelka chemie na ZŠ Jihlava,
Havlíčková 71